

כניסת שבת:
 ירושלים: 19:04
 ת"א: 19:19
 חיפה: 19:12
 באר-שבע: 19:20

יציאת שבת:
 ירושלים: 20:22
 ת"א: 20:24
 חיפה: 20:26
 באר-שבע: 20:23

יריית פתיחה / אישי פרי

מקפריזה רגעית נוסח "משהו חדש מתחיל", קובעים לעיתים, כי גם דברים שלכאורה חפים הם מסרך של איסור, כדאי אולי להימנע מהם, בשל התקלה שעלולים להסב בעתיד - לדורות אחרים. בפרספקטיבה של דורות, הם ודאי צודקים. הלא ודאי קשה להאמין, איך הציבור החרדי היה נראה היום אילו אז, לפני יובל ויותר, לא היה מכריז ה'חזון איש' כי הדבר מהווה איסור עליו 'ייהרג ואל יעבור'. (רמז: היה מוקם ארגון להב"ה גם עבור הציבור החרדי..).

ככל הנראה, זה היה אפוא חטאם של המרגלים, אשר הוציאו דיבתה של הארץ המובטחת רעה. הם תיארו בצבעוניות את הדמויות המפלצתיות הנגלות לעיניהם, ואת אשכולות הענבים ה, ומיד הביעו נסיגה. במקום לנסות להיאבק ולהתעמת עם המצב הסבוך, ביכרו הם לנסוג. במקום להסתכל רחוק, ולהבין שכשם שהאלוקים חולל להם ניסים, וכך גם עתה, הם הלכו אחורה. בדיוק בשביל כך הציבה התורה, מיד עם תום מסע ההסתה נגד הארץ, את "עיני העדה". כאלו שמביטים קדימה בהרבה - לטווח ארוך ומאמינים בעצמם.

1. "ישראל מחר!"

לא מהיום ואף לא מאתמול. זה עידן שרבים תהו: מדוע יכרעו וישתחוו העם החרדי לגדוליו וחכמיו? מה פשר הנהייה ההמונית הזו לקולם שם זקנים? התשובה כתובה בשתי מילים בפרשה. אבל מילה אחת קודם לכן.

כמידי שנה, גם בחודש הקרוב יערוך האיש והפאתוס, שמעון פרס, את "ועידת הנשיא" השנתית שלו. משתפי הוועידה, בראשם דיפלומטים ונכבדים מהארץ והעולם, יעסקו בסוגיית ה"מחר" לנוכח אתגרי התקופה. דומה, כי לא מספיק ניתן שם ביטוי ל"מחר" היהודי - בדור אשר לא ידע על יהדותו ודתו. אולם, ככל הנראה, אלו הנזכרים דואגים ל"מחר" הזה. לנכד הנכדים שלי ושלך, הקורא.

התורה דורשת מ"עיני העדה" שינהיגו את דור התוהו שקם לנוכח אותם 'מרגלים'. "עיני העדה", הם העיניים הבוחנות של ענקי-רוח המעניקים חמה בקומתם. אלו הם אנשי החזון והתצפית של דורות-עתידיים.

ייחודיותם של חכמי וגדולי התורה היא כושר הצפייה למרחוק. להביט יובל שנים קדימה, ורק כך להכריע. אלו, שאינם נמנים על הצעירים פיזיים, השואבים את דעתם

השבוע בגליון:

4

לא תאמינו: תחרות "מקווה לישראל יפה"

מיוחד: תחושות לרגל "ועידת הנשיא" הקרובה

3

מיוחד: תחושות לרגל "ועידת הנשיא" הקרובה

חשיפה: ספר חדש על הרב יעקב יוסף זצ"ל!

4

החל מהשבוע הבא ישילוי, אדריכל הבניינים והמילים הירושלמי, שב לשורר פרטים בקרוב רק ב'פרשניית השבוע'!

גליון "פרשניית השבוע" - כי יהודי - זה חווייה!

עורך ראשי: הסופר אישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמוליק כהן. לקבלת הגליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

ולא רק בעידן המרגלים. גם כיום קמים לנו חדלי-אישים צרי-אופק, המיתממים בראייה המצומצמת שלהם. הם החליטו במסגרת אשרור ה"רפורמה" החדשה בדת, להיעתר לבקשת הרפורמים ולאפשר להם לטבול במקוואות הדת היהודית, לשם הטקסים שלהם.

שוחחתי השבוע עם רבנים בכירים, והם הביעו שאט-נפש מהמהלך. הם הגדירו את הדבר "פרצה", ותמהו, איך ניתן לאפשר דריסת רגל לרפורמים וחבריהם הרוצים לחלל את הדת בכל דרך. איך תיראה ישראל של עוד יובל אם נשחק לידיהם?! איך?? מי יוכל לקחת ריזיקה שכזו?!

בן דהן, אל נא תהי "מרגל"!

2. 'מרגלים' בוכנוואלד!

מחנה בוכנוואלד תש"ג. יהודים רבים נשרכים בתור ארוך וכמעט אינסופי לשם קיום מצוות תפילין. התמורה שאותם יעניקו בגין המצווה, זוהי פת לחמם העזומה. יהודי מרושע עומד מאחורי המבצע נטול-החמלה הזה.

עם תום השואה הארורה, יהודי נוסף הולך בעקבותיו של הראשון וממיר את דתו. ביום מן הימים, עת יוצא לו לאיש לשוח עם הרב אליעזר סילבר, מבכירי ראשי הישיבות בגולה, ניצול שואה אף-הוא, הוא מספר לו מדוע נקט בצעד מפנה-עורף זה: אכזריותו הדרקונית של אותו יהודי, שלשם מצווה עושק את פת לחמם האחרונה של יהודים כחושים - דבר המבטא, לדידו, את פשיטת-הרגל של הערכים היהודיים. משתכית הרב סילבר לדבריו הטעונים של איש-שיחו, השיבו בחכמה אופיינית: **"מדוע, יקירי, תביט על אותו יהודי בודד מרושע ומנוול; הבט נא אל אלפי אחיך שניאותו למסור את פת לחמם הדלה, בשביל לקיים את מצוות אלוקיהם!"**. האיש נרעש נרגש. לא ידע מהשיב. עיניו אט-אט הגירו דמעות לחות. לא יכול היה להיוותר אדיש.

סיפורו של אותו יהודי, נכרך אפוא עם סיפורה של פרשתנו - פרשת שלח. שני צדדים למטבע. שנים עשר מרגלים משוגרים על ידי משה להביא תמונת-מצב מהמתרחש בארץ הנכספת להם. עשרה מהם שבים אל העם עם שק של רטינות והתאוננויות מהארץ ש"אוכלת יושביה", שמביעים כולם חידלון עמוק. לעומתם, שניים שוחים לחלוטין נגד הזרם: יהושע בן נון וכלב בן יפונה. הם דווקא רואים ארץ שונה קוטבית; **"טובה מאוד מאוד"**.

כולם ביקרו את אותה ארץ, אך לא כולם ביקרו (מלשון ביקורת) את אותה טריטוריה; יש שראוה כארץ זוועה ומעוררת חלחלה, תוך דגש על עין מדוכדכת ופסימית, ויש שהביטו עליה כארץ הפורחת ומשגשגת, תוך דגש על עין שכולה תקווה ואמביציה.

כמו בעידן המרגלים ובעידן בוכנוואלד, כך גם בעידן ישראל 2013. יכולים אנו לראות את האימים, את ה"ארץ אוכלת יושביה", אך יכולים אנו להביט אל הטוב שובה-הלב, ואל היופי המרהיב.

בכל תחום בחיים, רק העין שלנו תקבע מה אנחנו חוזים למול עינינו. וכן, גם בלב תלאות החיים, תאמינו או-לא, מצב הרוח יוכל להתרומם קמעא.

יהי נא, יהי נא חלקנו עם שני המרגלים ההרואיים!

בגדר מצוות מתנות עניים

הגמרא (נדרים ו, ב) מסתפקת אם מועילה אמירה של "יד" (היינו: דיבור מרומז) בשביל לקדש, גם בלי שחתם את האמירה "הרי את מקודשת לי". והכל תמיהים: כלום ישנה דין "אמירה" בקידושין, כדי שתצטרך להיות אמירה מוחלטת וברורה - הלא שנינו לודאי (קידושין ו, א) כי אם שח עם האשה בעסקי קידושה, והיו עסקים בעניין הקידושין, אף שלא הצהיר ברורות שיש כאן קידושין, בהחלט יודעים אנו שכוונתו בכך, ואלו חלים. והרי שם אין "אמירה" כלל, ורואים אנו כי יש דין לכוון לקידושין ולא נצרכת כלל "אמירה"!

למעשה, בחידושינו על-אתר שם, נקטנו כי אף אם ננקוט כי אין דין "אמירה" ישירה בקידושין, הרי שמכל-מקום, כל שהבעל כן ביטא כוונתו לקדש באמירה, בכך הרי-הוא מודיע כי מבטא כוונתו רק בדרך זו, ולפיכך, צריך אפוא בכל-אופן שביטוי זה, הספציפי לו, יהא מושלם, בכדי שיחול לו. (ואין זה אומר כלל שיש דין "אמירה", כאשר החל בכך, אלא שהאמירה הזו אינה אלא ביטוי ללב, ולבדאי יש צורך).

ברוח זו נוכל לנקוט ביישוב התמיהה לגבי ספק הגמרא באשר לדין "יד" במצוות הותרת הפאה בשיפולי החצר לשם העניים, שכל אחד עשוי לבקש להבין: הלא בפאה ודאי פעולת ההותרה היא המצווה, וכי ודאי שאין דין ביטוי לכך, ומדוע שבכלל נדון בסוגיית אמירה חלקית אם תועיל - כאשר איננה ביסודה.

אכן, לאור הדברים נוכל לומר, שכוונת הלב ודאי אנו צריכים, כדי שייגמור בדעתו לכך, וכל שדיבר, הרי שבכך מבטא את גילוי דעתו, שיחול אפוא רק באמצעותו - מתורת ביטוי עמוק ללב.

ולפי-זה תופשר תמיהת הר"ן אחרי שאנו דנים הפאה כ"ספק איסור", ותמה שהרי זהו "ספק ממון עניים", אכן, באשר להאמור, כי מדובר בספק על האמירה ולא על עצם המצווה, הדבר מבואר. והבן.

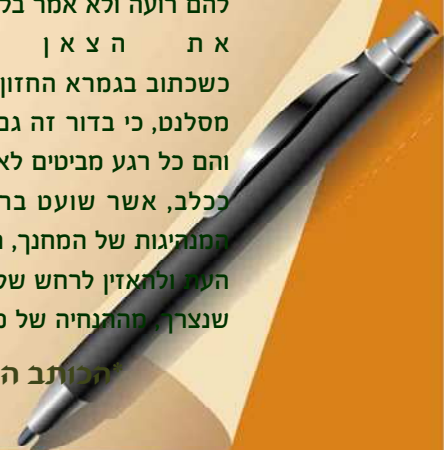

שאלה: מהי דמותו של מחנך אמיתי?

תשובה:

תפקידו של מחנך מוצלח ואחראי לתלמידיו שומעי לקחו, שכאשר עומד לסיים תפקידו, ידאג להמשכיות. מנהיגות חינוכית ותורנית, נמדדת בכך שהמנהיג הוא מוביל ולא מובל ונסחף אחרי העם, הגם שמחויב לרדת ולהיות קשוב אליו בכל עת. ולכן, בפרשת פנחס, חושש משה ממנהיגות כמו של פינחס, למרות שהיה צדיק וראוי, אבל אינו איש על העדה - דהיינו שיכול להבין את רחשי ליבם של כל אחד ואחד מעמם ישראל, כי מנהיג צריך שתהיה לו מידה של נחישות, אך גם של סובלנות. ולכן ביקש משה רבינו שלא תהיה עדת השם כצאן אשר אין להם רועה ולא אמר בלי רועה, כי ייתכן שיהיה לצאן רועה ריק מתוכן וכסומא באפילה שיוביל את הצאן למקום מדרון ויסכן את עדו. כשכתוב בגמרא החזון של: בעקבות המשיח פני הדור כפני הכלב, הסביר זאת רבי ישראל מסלנט, כי בדור זה גם מנהיגי דור שלמראית עין הולכים בראש, אין להם מעצמם מאומה, והם כל רגע מביטים לאחור לראות לאן פני הרוח הציבורית נושבת ולפיה הם פועלים, כמוהם ככלב, אשר שועט בראש, אך פניו מידי עת לעבר בעליו לדעת את אשר ילכו. שאלת המנהיגות של המחנך, תלויה אף היא בכך. השאלה היא האם המחנך צריך להביט לאחוריו כל העת ולהאזין לרחש של תלמידיו, או שמא להתעלם ולהנהיג כמנהיג כביר ואמיץ כאשר חושב שנצרך, מההנחה של משה רבנו אנו למדים, כי האופציה השנייה היא הנכונה והאידיאלית.

"הכותב הינו מנהל סמינר 'נוות ישראל' וח"כ בסיעת ש"ס

הכר את הרב

הרב: מרדכי עבאדי. מקום מגורים: ירושלים.

צוהר לרב בישראל

ברצון או שלא ברצון, מהווה הרב עבאדי, ראש ישיבת מעיין גנים ומבכירי הפוסקים בבירה, לכתובת של שכנים יריבים. אתה יכול לראות מידי יום, איך שמגיחים לפתע שני אנשים, מזעימי פנים, כשהם מחכים למוצא פיו הרגוע של הרב בהלכה.

הרב עבאדי, איננו עוד דמות רבנית. כל מי שפעם השתתף בשיעורו, יכול לגלות רב האוצר בקרבו בקיאות תורנית עצומה. בכל שאלה שהוא נשאל, ותהיה זו באיזה סוגיה שתהיה, הוא ישיב את השואל דבר, כאילו הוא מכיר את הסוגיה המדוברת על בוריה, על שלל פרשניה. הוא הוא ה"תלמיד חכם" שעיצבו חז"ל, אשר "שואלים אותו בכל מקום והוא יודע" [תלמוד קידושין מט, ב].

הרב עבאדי נחשב לאחד מבכירי תלמידיו של ראש ישיבת פורת יוסף, הרב בן ציון אבא שאול, ובעודו לומד בישיבה, היה לתלמיד המובהק שלו.

במשך השנים, כיהן הרב עבאדי גם כמוסר שיעורים בישיבת חזון עובדיה [שבראשות בנו של הרב עובדיה יוסף - הרב יצחק יוסף], וכן כיהן כמורה-צדק בישיבת המקובלים "אהבת שלום"?

ולמרות כל שובל הגדולה של הרב, הוא נראה כאחד האדם; מחייך לקטן כגדול, ונחשב פשוט וצנוע עד למאוד בהליכותיו התרומיות. מסווה הוא את גדולתו.

את פסקיו ההלכתיים שואב הרב מליבם של סוגיות הש"ס, והנגזר מהם בספר שולחן ערוך. סגנונו דומה אפוא לסגנון הפסיקה של רבי יוסף דב וידנפלד - מבכירי הפוסקים וראש ישיבת טשיביץ.

תרבות - ספרות - דעות

ספר "עבדך בן אמתך" / חשיפה

זה לא עוד ספר ביוגרפיה מרתק. זה לא עוד ספר תולדות חיים. זהו ספר של חיים על קידוש השם. עובדות בלתי-נתפסות על דמות בלתי-נתפסת, ששמה: הרב יעקב יוסף, זכר צדיק לברכה. שמו של הספר: "עבדך בן אמתך".

הרב יוסף, ראש ישיבת "חזון יעקב" ורב שכונת גבעת משה בבירה, היה לאגדה בחייו. קשה למצוא דמות רבנית שבכל נקודה בארץ כמעט קובעת שיעורי תורה לרבים. קשה למצוא דמות רבנית שמסירות נפש זה לחם-חוקה. אבל כזה היה נשוא הספר.

הספר, בן ה-500 עמודים, עשוי לראות אור בחודשים הקרובים. העורך הבכיר שלו, הינו עורך הגיליון, הסופר אבישי פרי, לצד יהונתן, בנו של הרב - העורך הראשי.

הספר, המעורר כבר כעת גלי סקרנות גואים בציבור הרחב, מביא לראשונה את יריעת חייו המלאה של הרב יוסף - מימי טל ילדות ועד שיבה.

הוא כולל, פרקים שלמים העוסקים במידת הענווה, קדושת ארץ ישראל, הרבצת תורה, הלכה, אמת, ועוד. כל זאת בצירוף מסמכים נדירים וכ-100 עמודי תמונות המביאים צבע וחוץ לספר.

בראשית כל פרק מופיעה ציטטה עמוקה מאמרתיו של הרב יוסף, דבר המקבל ביטוי בעובדות שיובאו בגופו של הפרק.

עשרות מרואיינים חברו לספר הזה, המביא פרק חיים נסער של עבד אמיטי להשם ולעמו ישראל. "עבדך בן אמתך" - זהו התואר היחיד שהסכים הרב יוסף לשאת על קברו, וזה היה הוא: "עבדך בן אמתך".

שווה ציפייה!

רפואה והלכה

שאלה: סיגריה אלקטרונית. עמדת ההלכה בנדון.

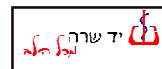
תשובה:

אין אנו באים לקבוע מסמרות בסוגיה זו. ידועה היא עמדת פוסקי ההלכה באשר לסיגריה רגילה, כי עישונה אסור בהחלט, כי כיום הוכח לכל כי היא מזיקה וגורמת לאינספור מחלות ריאה ואחרות.

אולם, כלפי סיגריה אלקטרונית לא נודע עוד דבר סיכונה. ואדרבה - יש שטענו כי יש בה יתרונות בריאותיים רבים.

אכן, לאחרונה פרסם משרד הבריאות המלצה, לפיה בעקבות וועדה שהוקמה בנדון בגולה, הרי שהוא שוקל לאסור עישון בסיגריה אלקטרונית במקומות ציבוריים - כל עוד שלא הוכח מה טיבה. אכן, כל שלא הוכח לחלוטין ההיזק שמניבה הסיגריה, לכאורה אין עוד מקום לאיסור גורף של עישונה.

ולפיכך יש להיוועץ ברב בנושא. ושאלת השאלות: כאשר עישן ברבים והיזק רעהו בכך - כל שלא היה ידוע היזקה - אם חייב למכרע.

המדור בחסות:

פינת האיחולים

מזל"ט לבבי!

לחבר יקר, חייכן נצחי ושופע טוב לב, משה כהן יחי' - ישיבת בית הלוי, ראש העין, עם ארוסין באחרונה עם תהילה מורה תחי' - סמינר בית בינה ים, יהי ביתכם בית אצילי לתפארת המשפחות!

עיתונאי 'יום ליום'

אקטואליה / ישראל פרץ

משרד הדתות מכריז: "תחרות מקווה לישראל יפה 2013"!

אחרי ההכרזה ה"ידידותית" של (סגן) שר הדתות החדש, אלי בן דהן על כוונתו לחולל מהפך בשרותי הדת במטרה להנגישם ולהפכם לקרובים יותר לקהל (כאילו עד היום הכל היה שחור משחור), אנו שומעים גם על תחרות חדשה: על מקווה נאה, תוך עמידה בסטנדרטים מחמירים. בראשות מועצת התחרות יעמוד רב הכותל, הרב שמואל רבינוביץ' וכן יז"ר ארגון 'אמונה' של הנשים הדתיות-לאומיות בישראל. (מה הקשר? אל תשאלו).

הכל טוב ויפה, עד שקראנו את השותפים ליוזמה: "המועצה לישראל יפה", לצד כמובן הגורמים במשרד לשרותי דת. לא בדיוק מובן מה ההקשר לערב בחפץ שייעודו הוא דתי, גורם זר לחלוטין העוסק ביופי ונוי.

שלא נטעה: היגינה במקווה, זהו מצרך חיוני מאין כמותו. אבל מכאן ועד להפוך את המעוזים היהודיים להוניה פולקלורית, הדרך אפוא רחוקה. אם כבר, הייתי מציע לשר ה"ידידותי" החדש לצרף גם את "רשות המים" לפרויקטים הססגוניים שלו. אחרי הכל, יש גם מים במקווה. הלא?!

רופא של צורה

למרות שלא שוחח עימו מעודו, אבישי פרי נפרד בכאב מר' איתן כהן ז"ל, רופא השיניים הבני-ברקי שהכירו מימי ילדותו, ומעלה שביבים נוסטלגיים על האיש שהזכיר לו אנשי צורה של פעם

יהודי של צורה.
ר' איתן כהן ז"ל.
צילום: בחזרי
חרדים.

עוד כילד קט וצוחל, בן שכונת רמת אהרון' הבני-ברקית, התקנאתי בו ביהודי הטיפוסי הזה. מידי בוקר השכם היה הונה עם ה'זוספה' שלו מתחת לבית הורני, לא הרחק מהמקווה - היעד שלו. תמיד הוקסמתי מדמותו הלבבית והיהודית כל-כך. ניהוחות הילדות שלי שבים ומראים לי איש של צורה.

נכון, הן אמנם כי מעודי לא החלפתי עימו מילה (למרות שפגעתי בו תכופות), אבל צלם דמות פניו שווה הייתה הרבה יותר ממילה. איך אמרו החכמים? 'תמונה אחת שווה אלף מילים..!'

פניו של ר' איתן ז"ל יקדו חום יהודי-ברסלבאי.

הוא היה יהודי אמיתי. עובד השם. בתפילת ה'ניץ החמה' של הרב ניסים קרליץ, רב השכונה רמת אהרון', בה קבע את תפילתו, ראו את זה, ובגדול. תפילתו הייתה בלהט אש. נשמתו בערה.

למרות היותו רופא שיניים, לכאורה עוד בעל מקצוע יבש ואפרורי, ראיתי בו באיתן ז"ל דמות של איש מיוחד - שהאלוקים הוא מרכז חייו והווייתו עלי-חלד. מספרים כעת, אחרי-מות, כי היה מעניק טיפולי שיניים חינם לנזקקים. העובדה הזו הולמת במדויק את דמותו של נשוא דברינו - תמיד קרן חום, והעניק ללא הרף.

אודה ולא אבוש: כבר שנים רבות שאינני מכיר את השכונה החרדית רמת אהרון' שבטבורה של 'עיר התורה והחסידות' בני-ברק; לא את רחוב רוזנהיים בו אנו עוסקים כרגע, ודאי לא את ה'זוספה' של המנוח. אפילו לא ידעתי כי תקפה עליו מחלת סרטן קשה מנשוא, שהכריעה אותו.

אבל זיכרונות הילדות שלי ודאי ילווני לעד.

איתן ז"ל, היה ויותר נצור בליבי כאגדה מתוקה.

איתן ז"ל, יהי זכרך הטוב והמתוק, ברוך!

"החרדים עדיין בגלות"

לפני כשנתיים ביקר חה"כ דאז, דניאל בן סימון בישיבת מיר בבירה, בחסות עורך הגיליון. שנתיים אחרי, התובנות עדיין מהדהדות - אקטואליות בעוצמה רבה. להלן טור שפרסם השבוע << מסמך

לא מזמן ביקרתי בישיבת מיר בירושלים, מעוז חרדי שבין כתליו העתיקים מצטופפים יותר מ-6,000 לומדי תורה. זו זירה תורנית שאין בה הפוגה לימודית גם בשעת לילה מאוחרת; קולות הלומדים מהדהדים אף מעבר לישיבה, ונמהלים בקולות של עוברים ושבים בתוך השכונה החרדית. אחד התלמידים, ישראל פרידמן, שיתף אותי במצב הרוח שלו ושל חבריו ביחס לדרישה שהם יתגייסו לצבא. הוא וחמשת התלמידים שהקיפו אותו לעגו להתקף החילוני שהסתער לאחרונה על בחורי הישיבה.

"תירגעו!", הפטיר פרידמן. "אין לנו שום קשר איתכם החילונים ולא יהיה. אנחנו לא יכולים לחיות איתכם בגלל צורת החינוך שלהם, בגלל צורת הדיבור שלכם, בגלל צורת הלבוש שלכם. אתם עוקרים את התורה ואת אלוהים ואתם רומסים אותנו. יש כאן בעיה עקרונית, שהמציאות של הצבא היא אנטי-תזה לעולם היהדות. כשחרדי הולך לצבא ואומרים לו להילחם - את מי הוא ישאל, את המפקד או את מר"ן? ברור שאצלנו מר"ן הוא שקובע. לא יקום ולא יהיה גיוס לצבא. נקבל הוראות רק מרבנים, ולא מאנשים עם ברזלים על הכתפיים". חברו מוטי סגל הוסיף: "בתוך תוכנו, אנחנו יודעים שלא יהיה גיוס. אתם מנהלים נגדנו מלחמה פסיכולוגית, אבל אנחנו יודעים שהחילוניות גוססת ואדם גוסס נוטה להתפרע לפני הסוף. אלה פרכוסים אחרונים שנשארו בגוף של החילוניות".

זה שנים שהמערכת הישראלית מנסה ללמד את הקהילה החרדית בינה, או לפחות להכפיף אותה לכללי משחק אחרים. ציבור ישראלי מודרני, ששואב את ה"אני מאמין" שלו מערכים אוניברסליים, נאבק ללא ליאות מול קהילה יהודית אדוקה שיונקת את ערכיה מהגלות. המהפכה הציונית פסחה עליה, ולא הצליחה להכתים את מנהגיה כהוא זה. החרדים מנהלים את טקסיהם כמו לפני 300 שנה, מתאבלים כפי שעשו בגלות, מדברים אותה יידיש וחיים בתוכם וביניהם כאילו היו נטע זר במדינה.

למעט התבטאויות אקראיות, מעולם לא נקטו החרדים עמדה בנושאי שלום ומלחמה; מעולם לא ישבו כחברים בממשלה מחשש שאחריות מדינתית תיפול על כתפיהם; הם היו קהילה סגורה - ונותרו קהילה סגורה. כמו היו בגלות, הם מתייחסים לשלטון הישראלי כאל שלטון זר, לא שונה מאוד משלטון של גויים כבימי הגלות. רובם ככולם מייחלים ליום שבו ייגאל העולם, ושום שלטון לא ישרוד זולת שלטון האלוהים. לנוכח כל זאת, מדהים שגם אחרי 65 שנות חיים בישראל, החילונים עדיין חולמים להמיר את החרדים. מדהים שפוליטיקאים (ובראשם יאיר לפיד) צברו הון פוליטי אדיר בסוחפם אחריהם מאות אלפים, במחשבה שהחרדים ינהרו לבקו"ם אחרי שיחוקק חוק בכנסת. אם בסופו של דבר יחוקק חוק כזה, הם אכן ינהרו - אבל לא ללשכת הגיוס, אלא לבתי הכלא. בשירות בתי הסוהר כולו לא יימצא מקום להכיל את הסרבנים, ובהם גם גדולי הרבנים.

מדהים היה לעקוב במשכן הכנסת אחרי נאומיהם של פוליטיקאים חילונים שחשבו שבמחי אמירה או סיסמה, ישילו החרדים מאות שנות חיים גטואיים כמו היו חזיון תעתועים. הם כנראה לא הפנימו את מראהו של ח"כ אברהם רביץ ז"ל, שבדיון בנושא פתיחת כביש בר-אילן בירושלים, נדרש אז לאחד מחברי מפלגת "שינוי" שהאשים אותו באורח חיים גלותי ומיושן. "כן! כן!, אני רוצה לחזור לגטו היהודי בפולין", זעק מעל דוכן הכנסת בקול ניחר. "כן! כן! אני רוצה לחיות כמו שחינו לפני 400 שנה בגלות!". אני מעריך שההצגה הנוכחית של גיוס החרדים - אותה "ועדה לשוויון בנטל" - תגיע לקרשנדו שלה בקרוב, כששני הצדדים יבינו את מגבלות הכוח שלהם ויחזרו למודל של תמול שלשום. כמובן שיהיה גדוד חרדי פה ושם, שיגן בגאווה על הגבולות. אבל הוא יהיה כערער בודד בערבה החרדית העצומה יושבי הכוללים. לקראת הבחירות הבאות, יוכל לפיד להתפאר בפני בוחריו שעשה כמיטב יכולתו כדי לשנות סדרי עולם. יזנבו אחריו אוראקלים חדשים, שיבטיחו לעשות את זה עוד יותר טוב. ותמיד, כמו תמיד, יימצאו אותם מאות אלפים שילכו, מוכי סנוורים, אחר ההבטחה הגדולה להפוך את החרדים לאנשים כמונו. היא לא תתממש.

הגיליון מודפס ב- "דפוס רבי

עקיבא" -

הדפסת חוברות וקונטרסים

בהתחייבות למחיר הזול ביותר!

רבי עקיבא פי' ירמיהו ב"ב, טל:

036186186